

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 171/2023

VAŠE ZNAČKA:

VYŘIZUJE:

DNE: 19. září 2023

VE VĚCI: žádost o poskytnutí informací podle zákona č.106/1999 Sb. ze dne 14.9.2023

Vážená

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 14.9.2023 sděluji, že zadaným kritériím odpovídají dvě rozhodnutí, která v anonymizované formě zasíláme.

S pozdravem

Mgr. Roman Kot'átko v.r.
předseda okresního soudu

Sbodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Zuzana Koppanová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem JUDr. Mgr. Pavlem Křížem v hlavním líčení konaném dne 20. června 2023 v České Lípě

takto:

Obžalovaná

[REDACTED]

je vinna, že

v období od 26. 2. 2022 do 13. 3. 2023, kromě plateb v červenci 2022 ve výši 1.500 Kč a v září 2022 ve výši 2.500 Kč, si v [REDACTED] ani nikde jinde úmyslně neplnila řádně vyživovací povinnost na svou nezletilou dceru [REDACTED], ačkoli si byla vědoma, že tato povinnost jí vyplývá přímo z § 910 a následujících zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, kdy s ohledem na své možnosti a schopnosti měla hradit na svou dceru [REDACTED] s účinností od 1. 9. 2021 výživné ve výši 1.500 Kč měsíčně, vždy do 25. dne v měsíci, jak jí bylo uloženo rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 29. 6. 2022, č. j. 0 P 49/2022-165, v právní moci dne 8. 7. 2022, kterým došlo ke změně rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. 12. 2018, č. j. 29 P a Nc 62/2018, a to k rukám otce [REDACTED] [REDACTED], kdy za uvedené období tak na výživném dluží částku 23.000 Kč, a to včetně dlužného výživného za období od 1. 9. 2021 do 31. 5. 2022 ve výši 13.500 Kč, který byla povinna splatit ve lhůtě do 4 měsíců od právní moci tohoto rozsudku,

tedy

úmyslně neplnila svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchala

přečin zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznic **s ostrahou**.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená [REDAKCE] se svým uplatněným nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Obžalovaná je na základě obžaloby doručené soudu dne 12. 5. 2023 stíhána pro shora uvedený přečin. Při následném hlavním líčení na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru o vině obžalované tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaná [REDAKCE] se k hlavnímu líčení nedostavila, ačkoli měla předvolání a obžalobu řádně doručeny. Soud tedy v souladu s § 202 odst. 2 trestního řádu jednal v její nepřítomnosti. Podle § 207 odst. 2 trestního řádu byla přečtena její výpověď z přípravného řízení (čl. 6-10), kdy využila svého práva a k věci nevyprávěla.
3. Svědka [REDAKCE], otec nezletilé v rámci své výpovědi před soudem uvedl, že pokud se týká předestřené období od 26. 2. 2022 do 13. 3. 2023, tak na jejich nezletilou dceru [REDAKCE] by měla její matka hradit částku 1 500 Kč měsíčně a vždy ke dni 25. v měsíci. Dále uvedl, že v tomto období mu byly poukázány dvě platby, a to v červenci a září 2022, kdy jedna činila 1 500 Kč a druhá 2 500 Kč, matka tak za uvedené období na výživném dluží částku 23 000 Kč, a to včetně dlužného výživného za období 1. 3. 2021 do 31. 5. 2022 a to ve výši 13 000 Kč, který byla povinna splatit ve lhůtě 4 měsíců. Obžalovaná o dceru zájem nejeví, zkoušeli se s ní xkrát spojit, jestli se s ní chce vidět, přijet na kávu. Navrhovali jí i, že by si dceru jeho současná manželka osvojila. Obžalovaná obojí odmítla. Trestní oznámení vůči obžalované podával opakovaně, nyní je to již potřetí. Je zaměstnán v [REDAKCE] s příjmem zhruba kolem 32 000 Kč. Obžalovaná dceru naposledy viděla zhruba před 5 lety, ani si s ní netelefonuje. Dcera má vlastní telefon. Současná manželka má z předchozího vztahu syna a spolu mají ještě další dceru. Nezletilá [REDAKCE] má kroužky a každý rok kupují nové brýle, něco přispěje pojišťovna a hradí za ně asi 2 500 Kč.
4. Z listinných důkazů soud zjistil, že obžalovaná je matkou nezletilé [REDAKCE] [REDAKCE]. Rozsudkem opatrovníckého soudu v Děčíně ze dne 13. 12. 2018, č. j.: 29 P a Nc 62/2018 byla nezletilá svěřena do péče otce a obviněná byla stanovena povinnost přispívat na výživu dcery měsíčně částkou 500 Kč, kdy následně byla schválena dohoda rodičů s právní mocí od 8. 7. 2022, kdy došlo ke zvýšení vyživovací povinnosti na částku 1 500 Kč měsíčně s tím, že nedoplatek na výživném za období 1. 9. 2021 do 31. 5. 2022 ve výši 13 500 Kč je obžalovaná povinna uhradit k rukám otce do 4 měsíců od právní moci rozsudku. Z kopie poštovních poukázek – ústřížků pro příjemce (čl. 92) soud zjišťuje, že v předmětném období byla obžalovanou uhrazena dne 26. 9. 2022 částka 2 500 Kč a dne 8. 7. 2022 částka 1 500 Kč. Ze sdělení úřadu práce bylo zjištěno, že obžalovaná nebyla v rozhodné době v evidenci uchazečů o

zaměstnání, nebyla příjemcem dávek státní sociální podpory, dávek pěstounské péče, ani dávek pomoci v hmotné nouzi. V září 2022 jí byl vyplacen jednorázový příspěvek na dítě ve výši 15 000 Kč.

5. K osobě obžalované bylo zjištěno, že v opisu evidence přestupků nemá obžalovaná žádný záznam. V opisu evidence Rejstříku trestů má obžalovaná celkem ■ záznamy, přihlížet lze pouze ke ■ z nich, z toho ■ odsouzení jsou pro přečiny zanedbání povinné výživy dle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku. Naposledy byla obžalovaná odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 25. 10. 2022, sp. zn.: 8 T 94/2022, kdy jí byl uložen souhrnný trest obecně prospěšných prací ve výměře 270 hodin za přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, kdy v rámci souhrnnosti byl zrušen trest z trestního příkazu Okresního soudu v České Lípě ze dne 21. 6. 2022, sp. zn.: 4 T 56/2022, kdy byla odsouzena za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k t restu obecně prospěšných prací ve výměře 160 hodin, kdy jí také byla uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby během výkonu trestu OPP řádně hradila běžné výživné a podle svých sil splácela dlužné výživné. Dotazem u PMS Liberec bylo zjištěno, že obžalovaná ■ ze shora uvedeného trestu vykonala pouze 7 hodin, a to během měsíce května 2023, přičemž ze zprávy PMS (čl. 67) se podává, že k 24. 1. 2023 obžalovaná trest nenastoupila, má vykonáno 0 hodin, nebere kontaktní telefon a je opakovaně vyzývána, jak emailem, nebo písemnými výzvami.
6. Po zhodnocení před soudem provedeného dokazování a vyhodnocení všech provedených důkazů dospěl soud k závěru o vině obžalované. Obžalovaná se k žalovanému skutku nedoznala, v přípravném řízení k věci nevyprávěla, je však usvědčována výpovědí ■, jakož i dalšími ve věci provedenými listinnými důkazy, především rodným listem nezletilé, pravomocnými rozsudky Okresního soudu v České Lípě a Okresního soudu v Děčíně upravující výchovu a výživu nezletilé, přehledy placení výživného, zprávami úřadu práce a OSSZ. V hlavním líčení tak bylo prokázáno, že obžalovaná v posuzovaném období, které u nezletilé přesáhlo 4 měsíce, s výjimkou částečných úhrad v červenci 2022 a v září 2022 na nezletilou ■ ■ ničím nepřispěla na výživu své nezletilé dcery a nesplnil tedy svou vyživovací povinnost, která jí vyplývá přímo ze zákona a jejíž výše byla konkretizována výše uvedenými civilními rozsudky upravující výchovu a výživu nezletilé, lze proto dospět k jednoznačnému závěru, že obžalovaná, aniž by jí v tom bránily závažné důvody, nevyvinula dostatečné úsilí k tomu, aby si zaměstnání a tím i stabilní příjem, z něhož by mohla výživné hradit, obstarala. Namísto toho na plnění vyživovací povinnosti zcela rezignovala, čímž ji přenesla na otce svého nezletilého dítěte.
7. Na základě těchto skutkových zjištění je třeba právně kvalifikovat prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákoníku. Obžalovaná svým jednáním naplnila po stránce objektivní i subjektivní skutkovou podstatu přečinu zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, tedy neplnila svou zákonnou povinnost vyživovat jiného, a to své svou nezletilou dceru ■ po dobu delší než čtyři měsíce, Jednání obžalované bylo přitom vedeno úmyslem přímým ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděla, že má vyživovací povinnost ke své nezletilé dceři, ale tuto povinnost záměrně neplnila, ačkoli měla v posuzovaném období možnost a schopnost příslušné finanční prostředky své dceři poskytnout.
8. Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud z povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, která je určována významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnosti, za jakých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Soud u obžalované neshledal žádnou polehčující okolnost ve smyslu § 41 trestního zákoníku. Naopak obžalované výrazně přitěžuje skutečnost, že ve vztahu k její trestní minulosti, tedy že v minulosti již byla pro trestný čin odsouzena ve smyslu § 42 písm. q) trestního

zákoníku, neboť má v evidenci Rejstříku trestů již záznam o [REDAKCE] odsouzeních, přihlížet je nutné pouze ke [REDAKCE] z nich, z toho [REDAKCE] odsouzení jsou pro přečiny zanedbání povinné výživy dle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku. Na obžalovanou je tak s ohledem na páčání totožné trestné činnosti nutno nahlížet jako na speciálního recidivistu, neboť se opakovaně dopouští přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku, a to přesto, že byla v minulosti již za takovou trestnou činnost odsouzena jak podmíněným trestem odnětí svobody, přičemž trestnou činnost páchala ve zkušební době podmíněného odsouzení, tak i trestem obecně prospěšných prací, opět, jak je zmíněno shora, trestnou činnost páchala i v době výkonu trestu obecně prospěšných prací, na jehož výkon v zásadě rezignovala, jak vyplývá ze zprávy PMS.

9. Po zhodnocení výše popsaných polehčujících a přitěžujících okolností dospěl soud k závěru, že obžalované nelze za její opakovanou trestnou činnost, spáchanou navíc ve zkušební době podmíněného odsouzení a výkonu trestu obecně prospěšných prací, uložit jiný než přímý, nepodmíněný trest odnětí svobody, neboť jednak si obžalovaná zcela evidentně dobrodlně alternativních trestů nevází a i nadále páchá totožnou trestnou činnost, za kterou již byla v minulosti potrestána a je tak zřejmé, že jakýkoli jiný druh trestu by zjevně u obžalované nepřinesl žádný výchovný účinek. Tomu také odpovídá skutečnost, že přestože na obžalovanou bylo v minulosti působeno vícero druhů alternativních trestů, a to podmíněným odsouzením a obecně prospěšnými pracemi, tyto obžalovaná nevyužila a nevezala si z nich jakékoliv ponaučení. Obžalovaná byla za spáchaný přečin ohrožena trestem odnětí svobody ve výměře až na jeden rok ve smyslu trestní sazby podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Soud tak uložil obžalované trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců, tedy v první čtvrtině stanovené trestní sazby, který měl konkrétně za přiměřený povaze a závažnosti projednávaného skutku, dále částce dlužného výživného a délce období, po kterou nebyla obžalovanou vyživovací povinnost hrazena, poměrům obžalované a především její speciální recidivě.
10. Pro výkon trestu byla obžalovaná zařazena do věznice s ostrahou, neboť dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku splňuje podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice.
11. Poškozenou [REDAKCE], která se prostřednictvím svého otce řádně a včas připojila k trestnímu řízení s nároky na náhradu škody, soud s jejím nárokem na náhradu škody odkázal v souladu s § 229 odst. 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť tento zákonný nárok byl poškozené již přiznán v občanskoprávním řízení a nelze je tedy přiznat znovu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Soudem přijaté prohlášení viny nelze odvolat. Skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze podle § 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadat opravným prostředkem. Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení obsahu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a

jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 20. června 2023.

JUDr. Mgr. Pavel Kříž v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 09.08.2023 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Pavlína Krenická dne 22.08.2023.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem JUDr. Mgr. Pavlem Křížem v hlavním líčení konaném dne 8. září 2022 v České Lípě

takto:

Obžalovaný

[REDACTED]

je vinen, že

v době od 1. 10. 2020 do 16. 2. 2022 v [REDACTED], okres [REDACTED], ani nikde jinde, záměrně ničím nepřispěl na výživu své nezletilé dcery [REDACTED] ačkoliv mu vyživovací povinnost k ní vyplývá přímo z ust. § 910 a násl. občanského zákoníku a výše výživného mu byla stanovena schválenou dohodou rodičů rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 3. 3. 2014, č. j. 0 Nc 261/2013-21, jenž nabyl právní moci dne 17. 3. 2014, částkou ve výši 500 Kč měsíčně splatnou předem vždy do 15. dne v měsíci k rukám matky dítěte [REDACTED] a za toto období mu tak na výživném vznikl dluh ve výši 8 500 Kč,

tedy

úmyslně neplnil zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (deseti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznic **s ostrahou**.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená [REDAKCE] se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. V hlavním líčení soud zjistil následující skutečnosti.
2. Soud dle § 202 odst. 2 trestního řádu jednal v nepřítomnosti obžalovaného [REDAKCE] neboť se k hlavnímu líčení bez řádné omluvy nedostavil a soud měl za to, že lze věc spolehlivě rozhodnout i bez přítomnosti obžalovaného. V hlavním líčení byla podle § 207 odst. 2 trestního řádu přečtena výpověď obžalovaného z přípravného řízení, v němž vypověděl, že je si výživovací povinnosti vědom, již v minulosti byl za obdobnou trestnou činnost odsouzen a byl i ve výkonu trestu odnětí svobody. Co bylo napsáno v zahájení trestního stíhání, souhlasí, dlužné výživné zaplatil celé ve dvou platbách po 4 500 Kč. Číslo účtu, kam výživné poslal, bylo [REDAKCE] [REDAKCE] toto číslo mu dala bývalá manželka, ještě si telefonicky ověřoval u bývalé manželky, že jí dlužné výživné přišlo. Na svou dceru ve stíhaném období neplatil z toho důvodu, že se nemohl domluvit s bývalou manželkou, aby dceru mohl vídat. Má stanovené výživné ve výši 500 Kč, které v uvedeném období platit mohl. Protože už se mohl s dcerou stýkat, bude výživné platit pravidelně. Dle své výpovědi tedy na výživném nic nedluží a má vše zapláceno. Ke své výpovědi nepřikládá žádné doklady, ale pokud je najde, tak doloží. Nemá žádné úspory ani vlastní majetek, ke své finanční situaci a dluhu ve stanoveném období nebude nic uvádět. K otázce zbytných výdajů uvádí, že je [REDAKCE] ale kupuje si [REDAKCE] za kterou utratí 500 Kč měsíčně a tak tomu bylo i ve stíhaném období. Dále odmítl ke zbytným výdajům cokoliv uvádět. Ve stíhané době nebyl dlouhodobě nemocný, nemá žádné pracovní omezení, ve výkonu trestu odnětí svobody ve stíhaném období nebyl. Je [REDAKCE] [REDAKCE] Byl zaměstnán pouze na brigádách a nebude uvádět, kolik si vydělával finančních prostředků ve stíhaném období.
3. Svědkyně [REDAKCE] matka nezletilé [REDAKCE] v hlavním líčení vypověděla, že není pravda, že by byl dluh doplacen, obžalovaný jí píše SMSky, že poslal peníze a dodneška nedorazila ani koruna, žádná složenka svědkyni nepřišla. Domluvili se, že jí bude peníze posílat na účet. Za celé dlužné období jí neuhradil ani korunu, ani v současné době se to nezlepšilo. Žádná platba nepřišla a za celou tu dobu jí dluží 12 000 Kč. Obžalovaný se ptá na malou, jak se má, zájem má, ale nikdy za ní nepřišel a dcera za ním také nejede. Obžalovaný asi 2x psal, jestli jsou doma, že by se přijel podívat, ale nepřišel. Svědkyně dále uvedla, že zprostředkovaně ví, že obžalovaný pracuje u [REDAKCE] jezdí s [REDAKCE] a že si tam vydělá dost peněz. Dcera chodí do [REDAKCE] třídy, má [REDAKCE] bere na to léky, každý měsíc to svědkyni stojí 3 000 Kč. Chodí do [REDAKCE] [REDAKCE]. Ke svým majetkovým poměrům svědkyně uvedla, že pobírá na dceru 6 600 Kč a dále 1 270 Kč přídatky. Od srpna si zažádala exekuci na plat, takže těch 500 Kč dostává od srpna od státu. Má nového manžela, je vdaná 3 roky a manžel se o malou stará, pomůže jí i finančně, takže je to nyní o trošku lepší. Obžalovaný jí říkal, že se k hlavnímu líčení dostaví a dá jí částku 5 000 Kč.

4. Z listinných důkazů soud zjistil, že obžalovaný je otcem nezletilé [REDAKCE] (srov. rodný list na č. 1. 20). Rozsudkem opatrovnického soudu byla obžalovanému stanoveno výživné na jeho nezletilou dceru ve výši 500 Kč měsíčně vždy do 15. dne v měsíci předem k rukám matky (srov. rozsudek Okresního soudu v Semilech č. j. 0 Nc 261/2013-21 ze dne 3. 3. 2014). Ze sdělení úřadu práce a ČSSZ bylo zjištěno, že nebyl evidován u žádného zaměstnavatele, nebyl evidován jako OSVČ a nepobíral dávky nemocenského ani důchodového pojištění. V evidenci uchazečů o zaměstnání nebyl veden, jak vyplývá ze zprávy úřadu práce na čl. 47. Ze zprávy [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjištěno, že obžalovaný zde nebyl nikdy zaměstnán, ze zprávy [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjišťuje, že pracovní poměr obžalovaného byl ukončen ke dni 31. 3. 2018 pro hrubé porušení pracovní kázně. Ze sdělení Katastrálního úřadu soud zjistil, že není vlastníkem žádné nemovitosti a z registru vozidel soud zjistil, že byl vlastníkem vozidla, které je již trvale vyřazeno. Z přehledu exekucí z Centrální evidence exekucí vyplývá, že vůči obžalovanému je vedeno 8 exekucí.
5. Soud hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž dospěl k závěru, že vina obžalovaného je na základě výše provedených důkazů prokázána tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Obžalovaný se k trestné činnosti kladené mu za vinu částečně doznal, uvedl, že o vyživovací povinnosti ví, záměrně neplatil, avšak v dalším období dluh doplatil. Živí se pouze z občasných brigád a dále ke svým majetkovým poměrům nevypovídal. Obžalovaný je dále usvědčován svědeckou výpovědí matky jeho nezletilé dcery [REDAKCE] jakož i provedenými listinnými důkazy, především rozsudkem Okresního soudu v Semilech č. j. 0 Nc 261/2013-21 ze dne 3. 3. 2014, rodným listem jeho nezletilé dcery, sdělením matky o výši uhrazených částek výživného, resp. o jejich neuhrazení, zprávami Úřadu práce, ČSSZ a zaměstnavatelů obžalovaného. V hlavním líčení tak bylo prokázáno, že obžalovaný si byl vyživovací povinnosti vůči své nezletilé dceři dobře vědom. Přes svoji povědomost o vyživovací povinnosti však její potřeby nebyly z jeho strany v posuzovaném období uspokojovány, neboť ve stíhaném období na nezletilou nezaplatil ničeho, na plnění své vyživovací povinnosti v soudem stanovené výši zcela rezignoval a přenechal ji tak zcela na matce jeho nezletilé dcery. Po provedeném dokazování v hlavním líčení tak soud uzavřel, že přesto, že byl obžalovaný v posuzovaném období v produktivním věku a o své vyživovací povinnosti vůči své dceři [REDAKCE] věděl, na její výživu však její matce nijak nepřispíval, a dluží jí tak za uvedené období na výživném částku 8 500 Kč. Ke své povinnosti hmotně ji zajistit tak v posuzovaném období přistupoval zcela laxe, a přenesl ji zcela na matku své nezletilé dcery, a dále přesto, že byl v této trestní věci orgány činnými v trestním řízení kontaktován, vyživovací povinnost nadále neplnil.
6. Shrnutím výše uvedeného nelze dospět k jinému závěru než, že obžalovaný při náležitém pracovním úsilí, které však v posuzovaném období nevyvinul, mohl disponovat dostatečným příjmem k tomu, aby stanovené výživné na jediné dítě v posuzovaném období hradil v soudem stanovené výši, a jde pouze k jeho škodě, že tak nečinil. Lze uzavřít, že pokud se o předchozí zaměstnání obžalovaný připravil sám z důvodu hrubého porušení pracovní kázně a do evidence úřadu práce se ani nepřihlásil, nevyvinul dostatečné úsilí k tomu, aby získal finanční příjem, který by mu umožnil vyživovací povinnost v soudem stanovené výši plnit, obžalovaný tedy nevyvinul adekvátní úsilí, aby dostal své vyživovací povinnosti na nezletilou dceru s tím, že matka poškozené výpadek výživného citelně pociťuje a potřeby jeho jediné nezletilé dcery jsou jeho jednáním zcela opomíjeny.
7. Obžalovaný tak svým jednáním naplnil po stránce objektivní i subjektivní skutkovou podstatu přečinu zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, tedy neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného, svou nezletilou dceru [REDAKCE] po dobu delší než čtyři měsíce. Jednání obžalovaného bylo přitom vedeno úmyslem přímým ve smyslu § 15 odst. 1

písm. a) trestního zákoníku, neboť věděl, že má vyživovací povinnost ke své nezletilé dceři, ale tuto povinnost záměrně neplnil, ačkoli měl v posuzovaném období možnost a schopnost jí příslušné finanční prostředky poskytnout.

8. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud vycházel z obecných zásad pro ukládání trestu obsažených v § 37 až § 39 trestního zákoníku a přihlížel též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem dle § 41 a § 42 trestního zákoníku. Obžalovanému polehčuje pouze jeho částečné doznání, jehož význam však nelze v posuzované věci přeceňovat, neboť je zcela usvědčován ostatními provedenými, především listinnými důkazy a výpovědí svědkyně. Na druhou stranu obžalovanému přitěžuje jeho trestní minulost, neboť má v evidenci Rejstříku trestů již záznam o ■■■■■ odsouzeních, přičemž přihlížet je nutné pouze ke ■■■■■ z nich. Obžalovaného je přitom nutno s ohledem na páchaní totožné trestné činnosti mít za speciálního recidivistu, neboť se opakovaně dopouští přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku, a to přesto, že byl v minulosti již za takovou trestnou činnost odsouzen jak trestem obecně prospěšných prací, jež byl následně přeměněn na trest nepodmíněný, a následně nepodmíněným trestem odnětí svobody. Dále je třeba zmínit, že část žalovaného jednání spáchal v době, kdy byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a to rozhodnutím Okresního soudu v České Lípě 33 P 13/2019, kdy mu byla stanovena zkušební doba ve výměře 2 let.
9. S ohledem na shora uvedené považoval soud za přiměřené, aby bylo na obžalovaného působeno opět trestem odnětí svobody nepodmíněným, neboť si zcela evidentně dobrodiní podmíněného propuštění z VTOS neváží a i nadále páchá totožnou trestnou činnost, za kterou již byl v minulosti trestem odnětí svobody potrestán. V rámci trestní sazby za přečin zanedbání povinné výživy podle ustanovení § 196 odst. 1 trestního zákoníku, lze uložit trest odnětí svobody ve výměře do jednoho roku, soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, který měl konkrétně za přiměřený povaze a závažnosti projednávaného skutku, především částce dlužného výživného a délce období, po které nebylo obžalovaným hrazeno, poměrům obžalovaného a především jeho speciální recidivě. Pro výkon takto uloženého trestu zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, jelikož u něj nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, tj. obžalovanému nebyl uložen výjimečný trest, trest za zvlášť závažný zločin, trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny ani nebyl odsouzen za úmyslný trestný čin za současného splnění podmínky, že v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence.
10. Poškozenou ■■■■■ která se prostřednictvím své matky řádně a včas připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, soud s jejím nárokem na náhradu škody odkázal v souladu s § 229 odst. 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť tento zákonný nárok byl poškozené již přiznan v občanskoprávním řízení a nelze jej tedy přiznat znovu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Soudem přijaté prohlášení viny nelze odvolat. Skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze podle § 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu

napadat opravným prostředkem. Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 8. září 2022.

JUDr. Mgr. Pavel Kríž v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.09.2022 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Pavlína Krenická dne 07.10.2022.